

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.198/2012/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év február hó 27. és 28. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A vezető beosztású hivatalos személy által elkövetett vesztegetés bűntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2012. január 12. napján kelt **1.B.447/2010/64.** számú ítéletét a **II. r. vádlottal** szemben **megváltoztatja:**

Cselekményét **befolyással üzérkedés bűntettének** [Btk. 256. § (1) és (2) bekezdés a.) pont] **minősíti.**

A börtönbüntetés tartamát **3 (három) évre súlyosítja.**

II. r. vádlottat **9.000.000.-** (kilencmillió) **forint pénzmellékbüntetésre** is ítéli.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén 15.000.- (tizenötezer) forintonként 1 (egy) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

II. r. vádlott személyazonosító igazolvány száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. vádlottal szemben **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében **II. r. vádlottat** bűnsegédként elkövetett vesztegetés bűntette [Btk. 250. § (1) és (2) bekezdés a.) pont] miatt 2 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapította, hogy a szabadságvesztés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság **III. r. vádlottat** az ellene vesztegetés bűntette [Btk. 250. § (1) és (2) bekezdés a.) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet ellen

- az ügyész II. r. vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért; III. r. vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében,
- II. r. vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** Bf.389/2012/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést a II. r. vádlott tekintetében fenntartotta, III. r. vádlottal szembeni fellebbezést visszavonta. A védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően lefolytatott eljárás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett II. r. vádlott bűnösségére, cselekményét törvényesen minősítette.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. A viszonylag nagy tárgyi súlyú, a társadalomra különös veszélyt jelentő korrupciós bűncselekményt megvalósító vádlottal szemben a büntetési célok elérése érdekében lényegesen hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása indokolt.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet II. r. vádlottal szemben változtassa meg és a börtönbüntetés tartamát súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az **ügyész** az írásbeli átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A **II. r. vádlott védője** elsősorban a Be. 372. § (1) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a Be. 352. § (1) bekezdés b.) pont alapján II. r. vádlott felmentését; másodsorban a Be. 351. § (2) bekezdés a.), c.) és d.) pont szerinti, ki nem küszöbölhető megalapozatlanság alapján a Be. 376. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság megállapította II. r. vádlott bűnösségét a vesztegetés büntetében, mint az ismeretlen tettes bűnsegédje, ugyanis álláspontja szerint szükségszerűen létezett egy olyan személy az önkormányzatnál, akinek módja volt a testület döntését befolyásolni, intézkedésre jogosult volt és közvetítőkön keresztül XY-tól 18 millió forint átadását követelte a kedvező döntés meghozatala érdekében. A megállapított tényállás azonban felderítetlen, mert a bíróság nem folytatott a körben bizonyítást, hogy létezett-e ilyen személy.

XY következetesen azt állította, hogy vesztegetés áldozata. Az azonban az elsőfokú bíróságot is elgondolkodtatta, hogy egyes történések szubjektív megélése XY által mennyiben feleltethetők meg az objektív, valóban megtörtént eseményeknek, hiszen a törvényszék III. r. vádlott bűnösségét nem találta bizonyítottnak, holott XY mindvégig az ő vesztegetői szerepére hivatkozott.

Az ítélet megfogalmazása szerint II. r. vádlott közvetett kapcsolatban állt az elkövetővel. ZZ tanún keresztül elvileg állt fenn kapcsolata II.r. vádlottnak III.r. vádlottal, azonban a tanú a telefonlehallgatásokból kitűnően nem közvetített semmilyen információt, sőt egy idő után elérhetetlenné vált, illetve a bíróság az állítólagos elkövetőt, III. r. vádlottat felmentette.

A védő rámutatott, hogy a kérdéses személynek 1-s léteire befolyással kellett bírnia legalább egy 2-s képviselőre, vagy 2 tagnak kellett lennie, ugyanis a döntés teljes 1. támogatottság mellett is csak plusz egy 2 szavazattal volt meghozható. 2007. év

végén már mindkét frakció kifejezetten az árverést tartotta elfogadhatónak a bérlő addigi magatartására tekintettel, és nem szavazták volna meg az értékesítést. A döntés befolyásolását csak az abban az esetben vállalhatta volna magára bárki, ha a bérlő azonnali fizetőképességét igazolja, azonban XY terveit éppen a sikertelen hitelfelvétel akasztotta meg, így elképzelhetetlen, hogy a 2008. január 23-i bizottsági ülés előtt fél órával bárki képes lett volna befolyásolni a döntéshozókat.

Az elsőfokú bíróság elvetette a cselekmény befolyással üzérkedés bűntetteként minősítését, mely állásponttal a védelem is egyetértett, azonban a feljelentés megtételekor és elfogásakor a vesztegetés bűntette sem valósult meg előnyt kérő személy hiányában. A vesztegetés ténye csupán XY fejében létezett és ezt a téves információt adta tovább másoknak, például II. r. vádlottnak is. Nem zárható ki, hogy 2006. tavaszán valaki 18 millió forintot követelt PP-n keresztül az adásvételi szerződés megkötésének ellenértékeként. Időközben azonban eltelt két év, az önkormányzatnál személycserék álltak be, XY sem teljesítette a kikötött feltételeket, az önkormányzat elállt az adásvételtől, felmondta a bérleti szerződést is és az ingatlant árverésen kívánta értékesíteni. Mindeközben XY hirdette, hogy tőle 18 milliót követelnek, holott az önkormányzat által megtett lépések pont ellenkező irányba mutattak.

II. r. vádlott csak ezt követően kapcsolódott a történetbe, XY-tól szerezte az információit, illetve segítségét is felajánlotta, ami abban merült ki, hogy megpróbálta kideríteni, hogy ki akarja XY-t megvesztegetni, vagyis ki a pénz „címzettje”. Ekkorra azonban már senkinek nem állt szándékában a vesztegetési pénz elfogadása, annak se átvevője, se címzettje nem volt, PP elérhetetlenné vált XY számára, II. r. vádlottal pedig az I. r. vádlottnak egyáltalán nem volt kapcsolata. Hiányzik az az összekötő személy, aki PP és között állt, amennyiben egyáltalán létezett és nem egy „vesztegetési-legenda” él önálló életet.

Az ügy számos olyan jellegzetességet mutat, amely a korrupciós bűncselekményeknek nem jellemzője. XY az eltelt két év alatt mindenkivel megosztotta a vesztegetéssel kapcsolatos információkat, szokatlanul aktív volt, míg az előnyt kérő oldal visszahúzódóvá vált. Aki a kenőpénzt kéri, annak kellene fenyegetőznie nemfizetés esetére, kihasználva, zsarolva a másik felet, itt pont az ellenkezője történt, XY erőltette és sürgette a pénz átadását. A pénzt azonban senki nem akarta átvenni, végül az eredménytelen telefonok miatt ajánlotta fel a postás szerepét, mintegy kényszermegoldásként. Az iratokból kitűnően neki fogalma sem volt a részletekről, ő XY-nak segítve annak érdekében akart közbenjárni, hogy ne kerüljön sor politikai botránykeltésre.

Mindezek azt igazolják, hogy a cselekmény az ítéletben téves logikai következtetések alapján megállapított tényállással szemben másképpen is történhetett, mely a vádlott felmentését vagy az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

II. r. vádlott felszólalásában személyi körülményeire nyilatkozott, illetve megismételte az eljárás során előadott védekezését és ártatlanságát hangoztatta.

Az ügyész - büntetés súlyosítására irányuló - fellebbezése alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság ítélete III. r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett, ezért a felülbírálat a Be. 349. § (1) bekezdés értelmében e vádlottra kizárt.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében minden olyan tanút megidézett, akik kihallgatásának eredményeként az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható, tárgyalás anyagává tette az okirati bizonyítékokat és elrendelte a szakértő által megtisztított hangfelvétel meghallgatását. A bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, ennek során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett. A felmerült bizonyítási indítvány elutasítására helytállóan került sor, az az ügy érdemi elbírálását nem segítette volna elő, csupán az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna.

A tényállás ki nem küszöbölhető megalapozatlansága miatt, a Be. 376. § (1) bekezdés alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védői indítvánnyal a másodfokú bíróság nem értett egyet. A tényállás részbeni megalapozatlansága ugyan megállapítható, de az az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján orvosolható.

Fentiek alapján az ítélőtábla álláspontja szerint az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása nem indokolt, az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

Az elsőfokú bíróságnak a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata, c.) és d.) pont alapján részben megalapozatlan, mert II. r. vádlott személyi körülményei körében megállapított tények körében iratellenes, valamint a tényállás egyes elemei tekintetében hiányos és a bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján történt kiegészítéssel és helyesbítéssel küszöbölte ki.

Az ítélet **3. oldal második bekezdésben** II. r. vádlott személyi körülményei körében megállapított tényeket akként pontosítja, hogy lánya és két kiskorú unokája eltartásához hozzájárul anyagilag. Testnevelési Egyetemet, Közgazdasági Egyetemet és Párizsban ISEC Egyetemet végzett. 2008. évben 220 millió forint volt a személyi jövedelemadó alapja. Jelenleg jövedelemmel nem rendelkezik, megtakarításaiból él. Tartozása a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felé 20 millió forint (másodfokú iratok 3.Bf.198/2012/9. számú jegyzőkönyv 4. oldal).

A történeti tényállásban az ítélet **4. oldal negyedik bekezdését** mellőzi és helyére az alábbi bekezdést illeszti:

„XY úgy tudta, hogy az önkormányzatnál döntési pozícióban lévő, az ingatlaneladásról határozni jogosult személy a kedvező döntés meghozatalát pénz kifizetésétől tette függővé, azonban ilyen személy nem volt.”

A történeti tényállásban az ítélet **6. oldal második bekezdésében** a „közvetett kapcsolatban állt azzal” szövegrész helyébe a „nem állt kapcsolatban” elemet illeszti.

A történeti tényállást az ítélet **7. oldal második bekezdést** követően az alábbi új bekezdésekkel egészíti ki:

A Gazdasági Bizottság a 2008. január 23-i ülésén elfogadott 22/2008. (01. 23.) határozata értelmében támogatta azt a képviselő-testületi határozati javaslatot, a Budapest szám alatti mmmm helyrajzi számú, nem lakás céljára szolgáló helyiségcsoportot elidegenítésre kijelölik és árverés útján értékesítsék (nyomozati iratok 375. oldal).

Budapest Fővárosi VI. Kerület Terézváros Képviselő-testülete a 36/2008. (01. 24.) számú határozatával a Budapest ... szám alatti helyrajzi számú, nem lakás céljára szolgáló helyiségcsoportot elidegenítésre kijelöléséről és árverés útján értékesítéséről döntött. Az induló licitárát 323.700.000.- forintban határozta meg (nyomozati iratok 377. és 2711. oldal).

Az ingatlant árverés útján 2008. márciusban értékesítették 550 millió forintért (elsőfokú iratok 1.B.447/2010/39. számú jegyzőkönyv 19-20. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Az ítéletnek a - Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont szerinti - bizonyítékok számbavételét és értékelését tartalmazó részében az elsőfokú bíróság példásan, meghatározott logikai sorrendben, követhető és ellenőrizhető módon fejtette ki azon meggyőződését, hogy mely bizonyítékoknak adott hitelt és ezt a döntését mire alapozta.

Az indokolás iratszerű, pontos, messzemenően tükrözi az elsőfokú bíróság alaposágát, igényességét és felkészültségét, mely nyomon követhető a tárgyalási jegyzőkönyvekben és a teljes bizonyítási anyagban is.

Ennek körében részletesen számot adott arról, hogy miért adott hitelt XY vallomásának, illetve II. r. vádlott védekezését milyen érvekkel vetette el és ennek meggyőző indokát is adta. Az elsőfokú bíróság indokolása a perrendi szabályoknak megfelelő, mérlegelő tevékenységekor a hétköznapi gondolkodással ellentétes megállapítást és következtetést nem tett.

Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy a bizonyítékok mérlegelésének a bírói gyakorlatban alkalmazott módja az, hogy a bíróság egy adott vallomásnak más bizonyítékokkal is megerősített részeit fogadja el hitelesnek (BH 1998/418. számú eseti döntés). Erre hivatkozással nem támadható az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége, miszerint XY nyilatkozata alapján III. r. vádlott bűnösségét nem találta bizonyítottnak, mivel a vallomás ezen részét egyéb bizonyítékok nem támasztották alá, míg ugyanezen tanú vallomása alapján II. r. vádlott bűnösségét megállapította.

A tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal. Az ítélet II. r. vádlott személyi körülményei körében megállapított tényeket illetően iratellenes volt, illetve a történeti tényállás az ingatlan későbbi sorsát, az árverésen történő tényleges értékesítés megállapítását nem tartalmazta. Ezeket a hibákat és hiányosságokat a másodfokú bíróság a megjelölt iratok alapján pontosította és pótolta.

Az elsőfokú bíróság az általa elfogadott bizonyítékokból a tényálláshoz vezető következtetések során a pénzt követelő hivatalos személy létezése tekintetében tényekből további tényre helytelenül következtetett, a tényállás e részében megalapozatlan. A helyes ténybeli következtetés eredményeként a másodfokú bíróság a tényállást a 4. oldal negyedik bekezdésében és a 6. oldal második bekezdésében módosította.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint PP, illetve által másokkal folytatott telefonbeszélgetések kronológiai rendje, egymásutániséga alapján egyértelmű, hogy ténylegesen volt olyan, pénzt követelő, döntési pozícióban lévő, az ingatlaneladásról határozni jogosult személy az önkormányzatnál, akinek érdekében az egyeztetés zajlott, akivel PP és is kapcsolatban állt és akinek a

kontaktszemélyt meg kellett volna jelölnie (21. oldal utolsó bekezdés és 24. oldal első bekezdés).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok e következtetés levonásához nem elegendőek.

XY tanú szavahihetősége az eljárás során nem kérdőjeleződött meg. Az eljárás valamennyi szakaszában részletes, minden körülményre kiterjedő vallomásában a releváns tények tekintetében következetes, korábbi nyilatkozataival egyező tartalmú előadást tett. A történetek általa vázolt menetéből mindenekelőtt azt szükséges kiemelni, hogy XY tanú az önkormányzat részéről kizárólag PP-rel beszélt a vesztegetési pénz követeléséről, majd I.r. vádlottól kapott konkrét információkat. E tény azért bír relevanciával, mert XY nem állította, hogy beszélt olyan személlyel, aki a kedvező döntés meghozatalának feltételéül 18 millió forint átadását követelte, nem számolt be egyetlen, az önkormányzatnál döntési pozícióban lévő, az ingatlaneladásról határozni jogosult személyről sem.

Arról, hogy a döntéshozatalt kedvező irányba befolyásolná csúszópénz átadása, először PP-től értesült, illetve a konkrét összeget is PP közölte vele. Az előszerződés megkötését követően is PP-ől tudta meg egy négyszemközi beszélgetés során, hogy a döntéshozók akarata szerint a végleges adásvételi szerződés aláírására csak a 18 millió forint kifizetése után kerülhet sor.

XY 2007. november végén azt az információt kapta, hogy a II. r. vádlotton keresztül kell a pénzt eljuttatnia a döntéshozókhoz. Ekkor fel is kereste t, aki arról tájékoztatta, hogy UU szerint III. r. vádlott alpolgármester ragaszkodik a csúszópénz kifizetéséhez. Ez év decemberében szintén közölte vele, hogy ha a 2008. januári testületi ülés előtt átadja a csúszópénzt, a pénz ellenében megkapja az aláírt adásvételi szerződést a meghosszabbított határidővel. Majd többször is egyeztetett II. r. vádlottal az átvevő személyéről, végül felszólította, hogy január 23. napján vigye az irodájába a vesztegetési pénzt.

XY vallomása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a feljelentő csak közvetítő személyeken keresztül értesült a pénzkövetelésről, annak összegéről, az átadás idejéről és körülményeiről. Több emberrel is beszélt személyesen, akik az önkormányzatnál döntési pozícióban voltak, így MM-nal és III.r. vádlottal, de a pénz átadását, mint a szerződés aláírásának feltételét közülük egyik személy sem közölte vele. Tehát azt a tény, hogy létezett döntési pozícióban lévő, pénz átadását követelő személy, kizárólag elmondásokból, nevezetesen PP-től és I. r. vádlottól tudta.

A telefonbeszélgetések időpontját, sorrendiségét, a hívó és hívott felek személyét és a beszélgetések tartalmát az elsőfokú bíróság ítélete a 19-21. oldalon részletesen és irathűen tartalmazza.

A beszélgetésekben nincs egyetlen konkrét utalás sem a vesztegetési pénz követelő személyére, csupán annyit lehet megállapítani, hogy egy közvetítő ember („a postás”) kijelöléséről egyeztetnek, de még a beszélgetés tárgya, a 18 millió forint átadása sem hangzik el. A beszélgetések adataiból egyértelmű következtetés nem vonható arra, hogy kétséget kizáró módon létezett egy döntési pozícióban lévő személy, aki hátulról motiválta az eseményeket. Erről a személyről ugyan beszámoltak XY-nak, de ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy ő a valóságban is létezett, csupán az rögzíthető, hogy hivatkoztak rá a pénz átadása érdekében.

Abból a tényből, hogy egy kontaktszemély kiválasztásáról egyeztettek a telefonbeszélgetések során, nem kizárólag arra lehet következtetni, hogy a pénzt követelő személy bizonyosan létezett, hiszen az eljárás során XY mindig olyan információt kapott, hogy a csúszópénzt nem az azt kérő embernek kell átadni, hanem egy megbízottnak.

Az a tény, hogy XY felé I. r. és II. r. vádlottak - akik a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint egymással közvetlen kapcsolatban nem álltak - mindketten arra hivatkoztak, hogy hivatalos személy a kedvező döntésért pénz kér, még nem bizonyítja, hogy ez a személy létezett, ilyen személyt a büntetőeljárás során a vádlottak sem jelöltek meg.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a megállapított tényekből a helyes következtetést levonva akként módosította a tényállást, hogy XY úgy tudta, hogy az önkormányzatnál döntési pozícióban lévő, az ingatlaneladásról határozni jogosult személy a kedvező döntés meghozatalát pénz kifizetésétől tette függővé, azonban ilyen személy nem volt.

Illetve az ítéletábra mellőzte a tényállásból azt a részt, hogy II. r. vádlott közvetett kapcsolatban állt ezzel az önkormányzatnál döntési pozícióban lévő, az ingatlaneladásról határozni jogosult személlyel, és helyébe a kapcsolat hiányára vont következtetést illesztette.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján II. r. bűnösségét törvényesen állapította meg. A felmentésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és II. r. vádlott tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. A perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A módosított történeti tényállásra tekintettel a cselekmény minősítése nem helytálló.

II. r. az önkormányzatnál döntési pozícióban lévő személy befolyásolására hivatkozással kérte a pénz átadását, azt állította, hogy ezt az összeget ennek a hivatalos személynek kell fizetni és a pénz ellenében adják át az aláírt adásvételi szerződést a meghosszabbított fizetési határidővel. Erre a célra kérte a pénzt, azt

közölve, hogy csak ilyen módon érhető el a szerződés aláírása. A vádlott tehát azt állította, hogy hivatalos személyt megveszteget.

A vesztegetés büntettét bűnsegédként az valósítja meg, aki a hivatalos személy hivatali működésével kapcsolatban, a hivatalos személy egyetértésével kér vagy fogad el előnyt. A módosított tényállás szerint azonban - II. r. vádlott hivatkozásával ellentétben - valójában az önkormányzatnál nem volt döntési pozícióban lévő, az ingatlaneladásról határozni jogosult személy, aki a kedvező döntés meghozatalát pénz kifizetésétől tette függővé. Ezért a közélet tisztasága elleni bűncselekmény minősítése a Btk. 256. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntette, melyet II. r. vádlott tettesként valósított meg.

A bűncselekmény megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége annak, hogy II. r. vádlott tényleges befolyással rendelkezett-e vagy sem. A befejezettséghez elegendő az előnynek a befolyásolás érvényesítése céljából történő kérése.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés megalapozott.

A Btk. 83. § (1) bekezdés értelmében a büntetést - céljának (37. §) szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket nagyrészt helyesen ismerte fel, azonban a minősítés változására tekintettel a másodfokú bíróság mellőzi a bűnsegédi elkövetői alakzat enyhítő körülményként történő értékelését. A korrupciós jellegű bűncselekmények köztudomású, rendkívül elszaporodott volta nyomatékos súlyosító körülmény (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/11. pont).

Az elsőfokú bíróság által a vádlott terhére megállapított vesztegetés büntette [Btk. 250. § (1) és (2) bekezdés a.) pont] és a másodfokú bíróság által megállapított befolyással üzérkedés büntette [Btk. 256. § (1) és (2) bekezdés a.) pont] azonos büntetési tétellel, kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. A törvényalkotó a különös részben meghatározott büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények között helyezte el. A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt

tartásával kell eljárnia. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés tehát nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is.

A korrupciós bűncselekmények társadalomra veszélyessége kiemelkedően nagy, az ilyen jellegű visszaélések káros hatása messze meghaladja azt a kört, amelyet konkrétan érint. Közismertté válásuknak szinte törvényszerű következménye, hogy az állampolgároknak a hivatalos személyek pártatlan, befolyástól mentes ügyintézése és munkavégzése iránti bizalma meginog.

Ezért az ilyen jellegű cselekmények elkövetőivel szemben megfelelően szigorú büntetés szükséges, mely kellően biztosítja az egyéni és az általános megelőzést, előmozdítja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartás. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kiszabott 2 év tartamú börtönbüntetés erre nem alkalmas, elsősorban a generális prevenció elérése a büntetés lényeges súlyosítását indokolja. Ezzel tekintettel az ítélőtábla a szabadságvesztés büntetés tartamát - a közügyektől eltiltás érintetlenül hagyása mellett - 3 évre súlyosította.

A másodfokú bíróság a Btk. 47. § (3) bekezdés alkalmazásával egyet értett, ezt elsősorban II. r. vádlott életkora indokolta, valamint az a tény, hogy korábban a törvénnyel összeütközésbe nem került és azóta sem indult más büntető eljárás ellene. E különös méltánylást érdemlő körülmények alapján megalapozottan feltehető, hogy a büntetés célja vele szemben akkor is elérhető, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége a szabadságvesztés fele részének kiállása után megnyílik.

Az ügyész a fellebbezést II. r. vádlott büntetésének súlyosítása, hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása érdekében jelentette be. A Btk. 2. § (4) bekezdés értelmében a bíróság nincs kötve a vádlónak a büntetés kiszabására vonatkozó indítványához. Az ítélőtábla a vádlott terhére bejelentett fellebbezés folytán a Be. 354. § (4) bekezdésében foglalt súlyosítási tilalom megsértése nélkül a szabadságvesztés büntetés mellett további büntetést is kiszabhat.

A cselekmény elkövetésekor hatályos Btk. 64. § (1) bekezdés a.) pont akként rendelkezik, hogy akit határozott tartamú szabadságvesztésre ítélnék és megfelelő keresete vagy vagyona van, pénzmellékbüntetésre kell ítélni, ha a bűncselekményt haszonszerzés céljából követi el. II. r. vádlott esetében ezen törvényi feltételek - figyelemmel a 220 millió forint személyi jövedelemadó alapról tett nyilatkozatára is - maradéktalanul fennállnak, ezért a mellékbüntetés alkalmazása vele szemben kötelező. Annak mértékét az ítélőtábla a Btk. 64. § (2) bekezdésben meghatározott kereteken belül a maximális összeghez közelítve, 9.000.000.- forintban határozta meg, az átváltoztatásról a Btk. 65. § alapján rendelkezett.

Az ítélet rendelkező részében a Be. 258. § (2) bekezdés b.) pontban meghatározott - a Be. 117. § (1) bekezdésben felsorolt - személyi adatok közül II. r. vádlott

személyazonosító okmányának számát a másodfokú bíróság az elsőfokú iratok 18. számú jegyzőkönyv 10. oldal alapján pontosította.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét II. r. vádlottal szemben megváltoztatta. Egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év február hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán
a tanács elnöke	előadó bíró	s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. január 12. napján kelt 1.B.447/2010/64. számú ítélete II. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.198/2012/9. számú ítéletével 2013. év február hó 28. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
Németh Annamária
tisztviselő*